

Kilép az ajtón, minden olyan lebegős. A kulcs, Judit, a köztük pattogó érzelmek, a fejében formálódó terv. Mindent önazonosságtól mentesen tud észlelni ebben az állapotban. A préház. Judit szüleié.

46 Berta Ádám

NEM ATTÓL VIZES

A HAL

(regényrészlet)

– Fogalmam sincs, hol a vége ezeknek a projekcióknak – motyogja.

Az Oktogonon megvárja a négyeshatost, amely a Wesselényi utca felől sárga kigyóként siklik a lába elé, mint amit filmre vettek. Nem-szaggatott

mozgásában van valami hirtelen. Karcsi nem siet, de az emberek zavarják. A korlátot támasztja, amennyire teheti, elhúzódik a többi ácsorgó mellől. Amikor már karnyújtásnyira van tőle, a sárgára fényezett lemezek egész mást sugallnak. Talán megfontoltságot? A sarkamban van az idő, gondolja. A villamoson a fal mellé áll, egy szűk sarokba, nincs senki a közelében. A Nyugatinál felszállnak hárman, az üres hely láttán rögtön odacsoportosulnak. Karcsi úgy érzi, teljesen beszorították, már bánja, hogy nem kocsival jött. Morog valamit, átlábal a letett bőrdöngők közt, új helyet keres. Erőlteti a koncentrációt. A préház, mondja magában.

– Be lehet fűteni, igaz? – kérdi a lánytól.

A konyhában ülnek, a Frankel Leó úton. Szürke tapinaci, a sportpólóban Judit melle. Kitekert nyakkal az ölébe ejti a fejét. Két centiről szagolja-kamerázza a gömbölyded húst a pólón át.

– Persze.

Judit csikisen vihog.

– Te meg gyere le hozzám hétvégén. Megteszed?

Valahogy vaskos, váratlanul erőteljes, ahogy hozzányúl. Pedig nem akart vulgáris lenni, csak közvetlen. A világ fáradhatatlan részecskéi, gondolja. Rezgő intenzitás, gondolja. Judit nem áll ellen.

– Mi az, hogy lejövök... Tök jó lesz.

A lány szeme túlvilágítja a takarékos izzót. Karcsi valahogy lehúzta a padlóra, a hokedli lába a combja közé tekeredik. Benyúl. Zihálnak.

– Ez nagyon finom – mondja még Judit, aztán Karcsi vasárnap autóba ül, és birtokba veszi a préházat. Egyedül tölti a hetet, Judit péntek délután csatlakozik hozzá.

– Tudod, mi a kedvenc tárgyam? – kérdezte Judittól, valamikor az álmos szombat kellős közepén.

Eredetileg úgy tervezték, kísétálnak a vízhez, ami jó négy kilométer a bicikliút mentén. Végül aztán egész nap az ágyban lustálkodtak. De most már

úgy voltak velem, muszáj lesz enni. A konyhapult körül csoportosultak, de a takarót azért vitték magukkal.

– Na mi? – akasztotta le a lány a kampóról a palacsintasütőt.

Sötétedett, de a Szent György-hegy kontúrja még így is benézett az ablakon. A lámpafény megcsillant a serpenyő nyelén. A domboldalba ásott félpincében egyetlen légtér tartalmazta a konyhát, az ülőgarnitúrát dohányzóasztallal, és a hálót.

47

– Az a galacsin, amivel a bankkártyát odaragasztják a levélhez, amivel kiküldik.

Előző nap kiment kocsival a vonathoz, aztán, amikor a lány megjött, még ittak egy kávé a közelben, és fél négy körül együtt léptek be a jól befűtött préházba. Akkor is épp sötétedett. Judit rögtön látta, hogy jó pár dolog megváltozott, Karesz a jelek szerint eléggé belakta magát ide az elmúlt négy-öt napban.

– A kád kicsit elszennyestartósodott – magyarázta a fürdőszobába lépő Juditnak.

A fiú egyszerűen csak belehajigálta a levetett ruhákat. Tusolásra úgymint a zuhanyzófülkét használta.

A falra frissen kitéve három poszter.

– Ezeket meg honnan szerezted, valami börzéről? – kérdezte Judit. – Direkt hoztál plakátokat, hogy ide kirakd?

– Ha szükség van rájuk, mindig segítenek – mondja.

Judit felnéz a három alakra. Yoda, Niki Lauda és Nikki Sixx bámul vissza rá. Látszik, hogy Karcsi napokig magában volt: most izgatottan bugyborékol, hadar, mesél, produkálja magát. A buggyant sztoriáradat közepette többször is említ valami „háromságot”. Judit egy idő után rákérdez, mi az.

– Kiskunság, Jászság, Hajdúság – feleli Karcsi. – Regionális szuperhősök.

Mintha nem érzékelné a helyzet iróniáját, nagy komolyan szövegel tovább. Beletelik egy-két óra, mire csillapodik a vibrálás. Ölelkeznek, összebújnak, esznek egy keveset, Karcsi lassabban, nyugodtabban kezd beszélni, olykor csendben marad.

*

– Apám mesélte, mikor egy-egy ritka külföldi utazásból megjöttek a szülei, szokás szerint rögtön elővették a soha nem látott, csodálatos ajándékokat, amiket Magyarországon akkor még nem lehetett kapni – mondja az asztalnál. Már egy csomó palacsintát megtöltöttek. – Az egyik egy apró, kulcstartóra fűzött Rubik-kocka volt. Aztán később állítólag kapott egy magyar kockát is,

akkoriban még csak egyféle volt a boltban, majdnem dupla akkora, mint ez a francia kulcstartós. Még később pedig találkozott is valakivel, aki teljesen ki tudta rakni a kockát, mind a hat oldalát. Na és a magyar kockáját kirakta, de a francia kulcstartósnál, amikor eljutott egy pontig, nem jött be neki

48 a szokásos húzás, a csóka azt mondta, valami nem stimmel.

A reggelizősarokban ültek, lekvárral és túróval töltötték meg, aztán felcsavarták a palacsintákat.

– Apámnak persze eszébe jutott, mi történt azon a bizonyos első estén. A szülei megpróbálták kirakni a kis kockát, és majdnem sikerrel jártak. Egyetlen sarok színei nem jöttek csak ki, amúgy már egyszínűen állt a többi három oldal, és ezt a sarkot leszámítva a másik három oldal is rendben volt. Ekkor úgy döntöttek, biztos a kocka rossz. Óvatosan leáztatták a színeket alkotó három matricát a sarokelemről, és a kocka pillanatnyi rendjének megfelelően ragasztották vissza.

– Húha.

– És innentől tipikus apám a sztori. Az egészet avval hozta összefüggésbe, hogy a szülei már nem élnek, és hogy lám-lám, nem kellett volna át-ragasztgatni a kocka pöttyeit. Mintha Rubik Ernő tette volna el őket láb alól.

– Mert mi lett édesapád szüleivel?

– Mondom, nem személyesen Rubik tette – vigyorog Karcsi. – Csak utánuk küldte a démonait. Apám szerint a végén úgy néztek ki szegények, mintha a kvarcjáték huszonkettedik pályáján játszanának. Mindenholnan jöttek azok az izék. Ezt sokszor elmesélte, mindig ugyanezekkel a szavakkal, mintha kicsit rá lett volna kattanva a sztorira.

– De mi történt valójában?

– Hát ez az. Néha nem hagytuk békén – Karcsi itt észreveszi, hogy elszólta magát a többes számmal, és gyorsan korigál. Judit nem kérdez vissza. – Szóval addig nyúztam, amíg ki nem bök valamit apa a gyerekkoráról meg a nagyiékról. Én nem ismertem a nagyszüleimet.

A szoba levegője valahogy megváltozik, talán egy halvány fuvallat is betör az ablak felől, aztán pattan a termosztát, és bekapcsol a cirkó.

– Sajnálom – mondja Judit.

– Jaj, na – dörgöli a lány hátát Karcsi, és olyan képet vág, mint egy rajzfilmfigura. – Inkább azt mondd meg, tudod-e, mi az a kvarcjáték.

Látja, hogy a lány még benne maradt a komolyabb sztoriban, úgyhogy hozzáfűz valamit:

– Hát apáról egyszerűen mindenki lepattant. Nem volt hajlandó mást mondani, mindig elkanyarodott a valóságtól ezekben a bizarr kis sztorikba. De csak úgy, hogy ne legyen ijesztő, arra mindig vigyázott. Rubik démonairól is rögtön kijelentette, hogy nem kell fosni, bennünket már békén hagynak.

Judit nem feszegeti. Meghitt, gyengéd szex, aztán tévéznek. A húszból

már csak három palacsinta maradt. A képernyőn egy fehér asztal látszik, rajta néhány apró bigyó. Karcsi nem tudja, mik azok. Valaki egy idős emberről beszél.

– Öreg – mondja a hang a tévében. – Ráncos belül a füle.

Karcsi már nem figyel a tévére, Judit fejét nézi közvetlen közletről. Elképzeli, hogy a szép, fényes haj alatt ott van az agya, és fantáziálni kezd róla, hogy mi járhat Judit fejében. Egy idő után úgy érzi, sikerült teljesen beleélnie magát a dologba, tulajdonképp ő Judit. Ledöbbenne, ha kiderülne, hogy a lánynak egészen máson jár az esze ebben a pillanatban, nem azon, amit ő elképzelt.

Ha tehát összeszedett vagy, és soha semmi nem megy ki a fejedből, mert arra optimalizálsz, hogy mindent észben tarts – összegzett a Judit elképzelt gondolatmenetébe magát teljesen beleélő Karcsi fejben –, ha összeszedett vagy, az bizonyos fokú stresszel jár. A nap végére rendszeren lefáradsz tőle, ez kerül a mérleg másik serpenyőjébe, veszteség gyanánt. Érdemes összevetni, nem jár-e nagyobb nyereséggel, ha az ember oldottan halad végig a napján, még akkor is, ha ennek az az ára, hogy menet közben megfeledkezik egy-két dologról. Csakhogy (amint erre a maga korábbi és Karcsi jelenlegi szétszórt szakasza közben felfigyelt) a kihagyott-elszalasztott, valamilyen módon rontott ügyek, az elsüllyesztett tárgyak inkább dömpingben szoktak jelentkezni. Hiába hivatkozik az ember arra, hogy ő most éppen csak jól akarja érezni magát, hiszen hibát hibára halmoz, a ténykedésével több kárt csinál, mint hasznot. Az efféle dúlásoknál még az is gyümölcsözőbb lenne, ha egy időre totál kivonná magát a forgalomból. De a Judit gondolkodásába magát beleélő Karcsi – alapvetően puritán beállítottságot tulajdonítva kedvesének – hajlott rá, ilyenkor mégis az a legjobb, ha az ember simán csak összeszedi magát.

A lány másik csatornára kapcsol, Karcsi összerezzen, megköszöri a torkát. A kamera öltönyös férfit mutat hátulról, csak nyaktól lefelé látszik. Jobb kezében kisbőrönd. Áll a napsütésben, talán a Central Parkban, aztán odasétál egy padhoz. Nem veszi észre a padra középtájt letett virágcsokrot. A bőröndöt pont a csokor tetejére rakja. Karcsi mókás cuppanással szinkronizálja, ahogy a virágok kilapulnak, de közben Judit már újra elkapcsol.

Vasárnap délután, mikor visszaérnek Budapestre, Zuglóba mennek. Judit utcájában, mielőtt leparkolnának, kicsit odébb egy kocsiból kiszáll két ötvenes nő. Csúnyák, és azt a fajta extenzív, élénk színű, lapos tetejű női svájci sapkát viselik, ami senkinek nem áll jól. Az egyik sapka fehér, a másik piros. A fehér sapkásnak a kabátja piros, a piros sapkás a szimmetriát megbillentve nem fehér, hanem fekete kabátot húzott.

Karesz gyors pillantást vet rájuk. Ma még ott alszik Juditnál, az a terv, hogy csak másnap reggel megy vissza a Paulayba. Este a Gizella úti kinaiban

kajálnak. A sötétké akváriumban úszkáló egzotikus halakról szopogatható, kemény savanyúcukorka jut Karcsi eszébe.

– Nem attól vizes a hal, mert a többiek is vizesek, hanem mert vízben úszik – mondja, mikor hazafelé sétálnak.

50 Judit belekarol. Komótos spuri a lakásig, aztán pokróc alatt kó-máznak a kanapén. Kiszívta őket a nap, Karcsi mégis túlmozgásossá válik. A függőnytől az ajtóig járkal a nappaliban, kissé forog a szeme.

– Micisapkásnéber-spotting, dzsízisz! – rikoltozza modorosán, pedig már órákkal ezelőtt látták azokat a nőket. – Vizuális környezetszenyi, párban járó szőrmedvény, public enemy néber van.

Erre most nincs közvetlen apropód, gondolja magában Judit. És nem pontosan panaszkodsz, tudat alatt visszaállítod a szimmetriát, tenné hozzá, de tapasztalatból tudja, ez csak olaj lenne.

– Színmérgezés! – fújtat és utálkozó arcot vág, de már kezd csendesedni. – Az egyik piros ugyanolyan sapekban, a másik meg fehérben, és hozzá ellentétes színválasztású kabát.

Judit ezen a ponton elveszti a meccset magával szemben, és köz-bevág.

– Nem is, az egyiknek fekete volt a kabátja.

*

Judit lakásában ébredt. Örült, hogy a lánnyal van, de azért kicsit feszengett. A nappaliba ment, bekapcsolta a tévét. Valami zenecsatorna volt az egyesén, a régi Daft Punkhoz hasonló szám ment. A klipben osztott képernyőn két automatizált gyártósor látszott, az egyik oldalon négercsók készült, a másikon gumióvszer, hasonló tömegben. Széltében legalább ötven-hatvan darab fért egymás mellé, hosszában pedig százával sorakoztak. A gépek a basszus és a dob ritmusára csaptak le és húzták fel a gumit, illetve a csokibevonatot. Karcsi nem tudta, hogy a koton így készül. Óriási gumirétegből utólag vágják ki a már feltekert darabokat. Mielőtt kilapították és bezacskózták, mókás volt látni a rengetegszer rengeteg kicsi rózsaszín süveget. A régifajta hotdogos is eszébe jutott róla, amiről már csak fotókat látott. Valami miatt nagyon megragadt a fejében ez a szerkentyű; három vas lándzsahegyből állt, ezeket húzták fel a félbevágott nagy kifliket. Kilőtte a tévét.

Reggeli közben mesélte Juditnak, milyen jó klipet látott.

– Buong – utánozta a basszus hangját. – Takk – utánozta a dobot. – A négercsók a basszussal szinkronban nőttek fel a tálcán, a kotonok pedig pont a dobütésekkel egy időben lapultak ki feltekerve.

Judit örömmel nézte, milyen lelkesen magyaráz.

– Tényleg jó lehetett – mondta.

– Elfogult vagy – felelte Karcsi gyanakodva. – Lemegyek az utcára, és megkérdezem az első járókelőt, neki is tetszik-e. Részletesen elmagyarázom, mi volt a klipben.

Meztelenül hadonászott a tányér fölött, a rántotta kezdett kihűlni.

51

Rezenéstelenül nézett, mint aki nem döntötte el, tréfál-e, vagy komolyan beszél.

– De a hangokat is add elő nekik – nevetett Judit. – A buongot és a tátkot. És vegyél fel valamit.

– Oké – mondta Karcsi, és megcsókolta.

